

20. Sprawy z zakresu gospodarki wodnej

Sprawy dotyczące gospodarki wodnej były nieliczne. Przedmiotem skarg były głównie rozstrzygnięcia wydane w oparciu o ustawę z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. Nr 239, poz. 2019 ze zm.). W większości przypadków sprawy te nie powodowały problemów orzeczniczych i skargi były oddalane. Przyczyną zaś uwzględniania skarg było głównie naruszenie przepisów postępowania. Do zaniedbań organów, które decydowały o uchyleniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, należały m. in.: uchybienia w przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym, które mogły mieć istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia (wyrok z dnia 11 lipca 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 703/07**, wyrok z dnia 19 stycznia 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 2151/06**), niedopuszczalna zmiana przez organ żądania strony wyraźnie i jednoznacznie sprecyzowanego (wyrok z dnia 5 czerwca 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 454/07**), nieskuteczność doręczenia rozstrzygnięcia organu I instancji (wyrok z dnia 19 kwietnia 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 75/07**), niezapewnienie stronom udziału w postępowaniu (wyrok z dnia 4 maja 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 2000/06**, wyrok z dnia 10 kwietnia 2007 r. o **sygn. akt IV SA/Wa 411/07**).

Uchylając zaskarżoną decyzję, wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2007 r., wydanym w sprawie o **sygn. akt IV SA/Wa 411/07**, Sąd podniósł, iż z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu, wyrażonej m. in. w art. 10 K.p.a., wynikają dla organu administracji publicznej obowiązki, a mianowicie zagwarantowanie stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania oraz zagwarantowanie stronie przed wydaniem decyzji możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Czynny udział strony przejawia się przede wszystkim w postępowaniu wyjaśniającym, co dla ochrony praw strony ma istotne znaczenie. Zapewnia jej bowiem wpływ na ustalenia stanu faktycznego, a przez to wpływ na stosowanie normy prawa materialnego i procesowego. Powołując wyrok NSA z dnia 18 listopada 1999 r., sygn. akt 12110/99 (LEX Nr 46806), Sąd stwierdził, że gwarancję realizacji zasady czynnego udziału strony w postępowaniu stanowi również art. 79 K.p.a. Nakłada on na organ administracji publicznej, niezależnie od wagi i treści przeprowadzonego dowodu, obowiązek zawiadomienia strony o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu ze świadków, biegłych lub oględzin przynajmniej na siedem dni przed terminem. Naruszenie tego obowiązku stanowi naruszenie

przepisów o postępowaniu administracyjnym, mających wpływ na wynik sprawy. W takiej sytuacji pominięcie zawiadomienia strony o przeprowadzeniu wizji lokalnej, która była podstawą sporządzenia ekspertyzy przez biegłego sądowego, stanowi naruszenie art. 10 K.p.a., które musi skutkować uchyleniem zaskarżonej decyzji.

Na uwagę zasługuje wyrok z dnia 7 marca 2007 r., wydany w sprawie o **sygn. akt IV SA/Wa 254/07**. Analizując treść art. 29 ust. 1 i ust. 3 ustawy Prawo wodne, Sąd podniósł, że użycie przez ustawodawcę w ust. 1 słowa „a zwłaszcza” pozwala na stwierdzenie, że w zakresie ustawowego pojęcia „zmiana stanu wody na gruncie” mieści się również zmiana kierunku odpływu z określonej działki wody opadowej. Taka zmiana może być spowodowana podwyższeniem poziomu działki, na przykład poprzez nawiezenie na nią ziemi. Jako przyczyny uchylenia decyzji I i II instancji Sąd wskazał niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w tym oparcie przez organ I i II instancji rozstrzygnięcia na ekspertyzie technicznej, sporządzonej przez biegłego rzeczoznawcę, zawierającej sprzeczności, co zdaniem Sądu stanowi naruszenie art. 7, 77 § 1 i 80 K.p.a.

Wart odnotowania jest również wyrok z dnia 16 kwietnia 2007 r. w sprawie o **sygn. akt IV SA/Wa 2132/06**, w której przedmiotem skargi była uchwała Rady m. st. Warszawy w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie m. st. Warszawy, wydana na podstawie ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72, poz. 747 ze zm.). Stwierdzając nieważność zaskarżonej uchwały w części, Sąd podniósł, że skoro w świetle art. 6 ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, obowiązek zawarcia umowy przez dostawcę wynika wprost z ustawy, za niedopuszczalną należy uznać próbę jego ograniczania w drodze uzależniania zawarcia umowy od ustanowienia zabezpieczenia wykonania umowy przez odbiorcę. Dostawca usług, jako przedsiębiorstwo, nie może uzależniać zawarcia umowy od innych warunków, niż przewidziane w ustawie. Ponadto, oddalając skargę w pozostałej części, Sąd wskazał, że z gramatycznej wykładni definicji „przyłącza kanalizacyjnego”, zawartej w art. 2 ust. 5 ww. ustawy, nie można jednoznacznie wywieść, czy obowiązek wybudowania studzienki ciąży na odbiorcy usług czy też dostawcy. Wywieść z niej jednak można bezspornie, iż każde przyłącze, co do zasady, winno być zakończone studzienką. Niedopuszczalna jest bowiem sytuacja jej braku, może być ona najwyżej usytuowana

poza granicami nieruchomości należącej do odbiorcy. Wobec powyższego przyjąć należy, że w sytuacji gdy istnieją możliwości techniczne wybudowania studzienki na gruncie odbiorcy usług, brak jest podstaw do uznania, iż nałożenie na niego takiego obowiązku, jako właściciela gruntu, jest niezgodne z prawem. Ponadto, realizację studzienki przez odbiorcę usług uzasadnia również fakt, iż każda studzienka ma określone parametry (tj. wielkość, kształt, materiał, przepustowość), dostosowane do potrzeb konkretnego odbiorcy, w szczególności do ilości i jakości odprowadzanych przez niego ścieków.